

O tom, jak jde Hospodin šel před námi:

j+s 3. 1. 2021

“Mne oslaví ten, kdo žije vděčností. Kdo jde mou cestou, tomu dám zakusit Boží spásu,” praví Hospodin. A nás ta slova vítají do nového roku.

Pane,

život přináší i chvíle, kdy zaraženě zjišťujeme, jak nepatřičně velkou váhu jsme přisuzovali některým potížím, problémům a nesnázím. A jak málo pozornosti nám zbylo na naději, kterou nám nabízíš a dopřáváš. Vlastě i proto chodíme kostela: abychom se tu setkali s tvým slovem a trochu si podle něj přerovnali hodnoty, na kterých nám záleží. Abychom nepukali vlastní důležitostí, ale také se nehrbili pod tíží strachu anebo osamělého zoufalství.

Tak proto jsme tu: abychom se zaposlouchali a zjišťovali, jak nás vidíš ty, protože nám to pomůže, abychom se pak líp vyznali i sami v sobě a ve světě, v němž žijeme.

Tak tu bud s námi a mluv k nám. Společně prosíme: Pane, smiluj se, amen.

Ex 13,17-22: Když faraó lid propustil, nevedl je Bůh cestou směřující do země Pelištejců, i když byla kratší. Bůh totiž řekl: "Aby lid nelitoval, když uvidí, že mu hrozí válka, a nevrátil se do Egypta." Proto Bůh vedl lid oklikou, cestou přes poušť k Rákosovému moři. Izraelci vytáhli z egyptské země rozdělení do bojových útvarů. Mojžíš vzal s sebou Josefovy kosti. Ten totiž zavázal Izraelce přísahou: "Až vás Bůh navštíví, vynesete odtud s sebou mé kosti." I vytáhli ze Sukótu a utábořili se v Étamu na pokraji pouště. Hospodin šel před nimi ve dne v sloupu oblakovém, a tak je cestou vedl, v noci ve sloupu ohnivém, a tak jim svítil, že mohli jít ve dne i v noci. Sloup oblakový se nevzdálil od lidu ve dne, ani sloup ohnivý v noci.

Mt 7,13-14: Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá.

Lidem se žilo tak zle, že už to nebylo k vydržení, vypráví Bible. “Pryč odtud!” zavelel jedné noci Mojžíš (ale nebylo to z jeho hlavy, to Bůh to tak chtěl). A tak se sebrali, že z nenáviděné minulosti utečou, a vyrazili, směr země zaslíbená. Do mapy se přitom nedívali, “zaslíbenou” zemi by tam ani nenašli, žádná země se tak nejmenuje. Necháпали, kam že to přesně jdou, ale vedla je důvěra, že Bůh splní, co slíbil.

Záhy narazili na první obtíže (to brzy, pomysleli si). Tak to holt v životě chodí, jenomže nevěděli, kudy dál. Do cíle vede prý vícero cest, kterou z nich se mají dát? Třeba tou nejkratší? Asi by to šlo, jenže Hospodin se rozhodl, že je povede jinudy.

“Moc tomu, Bože, nerozumíme. Když máme před sebou cíl, proč se k němu trmácet oklikami? Nevíte někdo, proč to tak Hospodin chce?” Nikdo nevěděl. Ani Mojžíš ne. To jen nám čtenářům vypravěč prozradil, že za tím byla Boží obava, aby se nelekli potíží a aby nezačali litovat a couvat a nakonec neodcupitali zpátky tam, kde už nechťejí být.

Tímto způsobem vypravěč líčí svou představu o tom, co si Bůh myslí o svém lidu. Že už s nimi má mnohokrát opakovanou bídnou zkušenost, jenže pro ně má i soucitné pochopení, a tak pro jejich dobro raději volí tu a tam okliky. Na cestách, které znají, už se totiž naučili buď machrovat (tohle, Bože, zvládneme i bez tebe), anebo jim naopak vytanou na mysli vzpomínky, kvůli kterým propadají zbabělosti a malověrnosti... Snad pro ně bude lépe, půjdou-li do neznáma.

A tak lid neochvějně kráčí za svobodou a za štěstím. Navenek jejich šiky vypadají odhodlaně a statečně, ale uvnitř se skrývá nejistota. Obávají se, kdy narazí na příští úskalí a jak to dopadne. Zlé předtuchy se kamarádí se strachem a ten se umí šířit a růst (je-li lidí hodně pohromadě, dají strach dohromady, až je skutečně strašný). Co s takovými hrdiny? Bůh se rozhodl, že je zachrání. A protože si není jist jejich souhlasem, raději je povede jinudy, než to znají. Až k cíli.

“Nevíte někdo, proč nás Hospodin vleče k záchraně tudy, když támhletudy by to bylo pohodlnější a kratší?” ptali se, ale nikdo nevěděl. Jen Hospodin. Jak to jen zařídí, aby došli, kam mají? Nevím. Prostě je s nimi, v jejich průvodu. Že by si na něj mohli sáhnout, to nemohou – to máte, jako byste chytali oblakový nebo ohnivý sloup: nechytíte. A

přece je ve dne v noci s nimi. Ukazuje jim cestu, svítí jim na ni, dává směr a dodává jim odvahu, když to vypadá, že zas bude čeho se bát.

A ono bude čeho se bát: farao je jen tak nepustí a už si pro ně jde (i s vojskem). Až Bůh skoncuje s faraonem, přijdou jiná nebezpečí, vstanou noví strašáci a nepohodlí. Bude to tak vlastně pořad.

Na cestu si s sebou vzali tenkrát zavazadlo s dost nezvyklým obsahem: jsou v něm kosti jejich předka Josefa. Jednak to bylo Josefovo přání, ale hlavně je to pro ně znamení, že tady v otroctví po nich nic nemá zůstat, tady už doma nejsme. Minulost je poučná, nezapomínejme na ni, ale je pryč, vrátit se do ní nedá. “Bývávaly to velkolepé časy za Josefa,” říkali si někdy, když zrovna měli chuť si stýskat, a znělo to, jako by i časy Boží přízně byly už pryč. Ale nejsou, to se jen tak říká, když lidi posedne sebelítost. Boží záchranné činy jsou tu pořád a hlavně jsou teprve před nimi. Jsou tam, kam tihle poutníci teprve jdou.

Počátek nového roku je trochu připomínkou, že jsme my lidi pořád na cestě. Nevíme, co je před námi, a nemáme víc než naději, že naše pouť nebude bezcílná a marná. A víru, že Bůh je tu s námi. Že bychom si na něj mohli sáhnout, to nemůžeme, oblakový nebo ohnivý sloup taky nechytíte. A přece je Bůh ve dne v noci s námi, svítí nám na cestu a dodává nám odvahu, když to vypadá, že zas bude čeho se bát.

Moc nechápeme, proč nás Bůh vleče k cíli divnými oklikami, když by se bývalo dalo jít příjemněji a rovnou. Ale kdyby jenom to: dokonce i Bůh sám podnikl takovou nepříjemně klikatou a složitou cestu, aby nás zachránil. Žádné čáry, žádná kouzla, místo toho se vydal za námi (dávno předtím, než jsme se narodili). Prošel naši lidskou cestu od začátku do konce a zakusil na ní vše, co nás ohrožuje. Prošel i ten konec a my se tím pádem – v jeho společnosti – nemusíme bát jít i do těch nejtemnějších míst. Někdo nás přece vede za ruku, když se bojíme jít tmou.

Boží přízeň není pryč ani není zakletá do minulosti. Je tu s námi pořád, protože Bůh je věrný svému zaslíbení, které nám dal.

Za všechny velkolepé dary děkujeme, Pane, za život, za blízké lidi, za všechno, bez čeho by pokojný život ani nebyl možný, a prosíme za všechny, kdo jsou na tom zle.

Myslíme na ty, kdo mají strašlivé trápení, větší než unesou, myslíme na ty, kdo žijí ve strachu,

myslíme na ty, kdo zůstali sami a o nikoho už ani nestojí.

Myslíme na ty, kdo mají všechno, nic jim nechybí, a stejně nějak ne a ne být šťastní,

myslíme na bezohledné sobce, na chamtivé lakomce, na podlé závistivce

a mohli bychom vyjmenovávat další a další.

Myslíme na celý náš svět, na poničenou přírodu, na polámané vztahy a hlavně na to myslíme, aby se nám všem dostalo tvé pomoci: o tu společně prosíme: Otče náš...

Pokorným srdcím radost, zkroušeným pomoc,

zajatcům svobodu a zdeptaným volnost,

léto Hospodinovy přízně všem truchlícím

a hlubokou radost tam, kde vládl smutek a beznaděj:

tak k nám přichází milost našeho Pána, Ježíše Krista.

Pyšným zkysne pýcha a lhářům zhořkne slovo na jazyku,

ale Boží láska pak přikryje mnohou nepravost a vede k novému životu.

Ať vás Boží milost drží před pádem, chrání před smutkem a posílí před strachem:

abyste obstáli ve svých životních zápasech v síle toho, jenž se stal vaším štítem. Milost vám a pokoj od našeho Pána Ježíše Krista. Amen.